

06 — НИ СЕДАМ ГОДИНА, А ЗМАЈЕВЕ ЛОВЕ

У тренутку кад избише из шуме, благо уморено море високе траве пружи се пред њима у недоглед. Зауздаше коње, гротескно велике у поређењу са својим малим јахачима. Два дечака су на себи имали сјајно хромиране оклопе, о појасу су им висиле каније са мачевима, преко леђа су носили лукове и тоболце са стрелама, а у футролама са стране седла налазила су се копља. Сва оружја су величином прилагођена њиховом узрасту.

Две девојчице су биле обучене у дуге, свечане сомотне хаљине. Због дужине хаљина морале су јахати обема ногама са једне стране коња, попреко у седлу.

— Зашто нисмо могле обући панталоне? Или оклопе? — љутито упита једна.

— Овде девојчице не носе панталоне и оклопе, Сузана. Овде девојчице љуште кромпир и перу суђе.

— Јако си паметан!

Друга девојчица се наже уназад и пресави у леђима толико да јој је потиљак додиривао бок коња. Млатарала је ногама и балансира преко седла.

— Ја могу свакако да јашем, мени ништа не смета!

— То је због Сенише — Сузана исплази језик дечаку. — Сениша и Ана, момак и девојка, печена кокошка...

— Бићемо сви печени, ако не пазимо — рече Сениша, поцрвенивши. — Стари Кевлар само што није. Мићко, видиш ли шта?

Други дечак одмахну главом.

— Не видим.

— Ја ћу сићи — рече Сузана, вукући крајеве хаљине, покушавајући да се комотније намести у седлу. — Не могу више.

— Баш си напорна — Мићко љутито рашири руке. — Нећеш више ни-кад ићи са мном!

— Нисам ја ни пошла са тобом, него са Синишом и Аном!

Мићко погледа Синишу прекорно. Нису требали повести ове напасти са собом. Њих двојица изађу сами, потуку се са Кевларом и тачка! А уместо тога, повели су девојчице које само сметају!

— Да кренемо право? — упита Синиша.

Мићко климну.

— Мени се не иде — рече Сузана.

— А мени се иде — забрза Ана.

Дечаци потераше коње. Иако су коњи били високи, трава је досезала скоро до стопала деци.

— Ово трава је мокра — цикну Сузана, подвијајући ноге испод себе.

— Ћути више! — обрецну се Мићко. — Хоћеш да не чујемо кад Кевлар нападне.

— Да није оно он? — упита Ана, показујући црну тачку на небу. Дечаци зграбише копља.

— Он је, он је — Сузана је плескала дланом о длан, а онда почела махати. — Хеј, змају, змајчићу, овамо! Ту смо, ту смо!

— Ћути, гуско једна! — дрекну Синиша. — Квариш све, не ради се тако!

Змај Кевлар, зубата, крастава и брадавичаста грдоба, кружио је у висини, маневришући да се намести у одговарајући положај за напад.

У тренутку кад је заузео прави угао и правац, змај се обрушио, крманећи репом и скупљајући крила уз себе, претворивши се у живо задимљено ђуле, које је падало са неба не претерано великом брзином.

— Још не, још не... — Синиша је левом руком показивао Мићку да не баца копље. — Још не, још не...

Као искусни ваздухопловац, који је преко својих леђа претурио безброј битака, змај Кевлар је изабрао правац напада тако да му Сунце буде иза леђа и заслепљује децу на тлу. Крљушт по телу и углачане сребрне плоче његовог лећног и стомачног оклопа су се пресијавале у мноштву боја. Да није било црног дима, који је остајао иза њега, лично би на звезду падалицу.

— Сад!

Дечаци хитнуше копља, не осећајући њихову тежину. Каодве танке змије, златне нити сикнуше према змају, али он у лету забаци главу уназад, обори реп испод себе и у месту се заустави нагло ширећи крила, истовремено истурајући велики сребром оклопљени стомак. Копља звекнуше у оклоп на његовом стомаку и одскочише у страну. Змај настави са обрушавањем, али још спорије.

— Ово је добро, ово је добро — Сузана је аплаудирала.

Дечаци потегосе мачеве и стадоше на седла, да би били што виши. Коњи су фрктали и рзали, али се нису померали, па су дечаци лако одржавали равнотежу.

Змај Кевлар зину, силно разјапивши чељусти натрпане зубима. Очито је нишанио Мићка. У тренутку кад дође на само десетак метара од мете, Синиша потеже нож и снажно га хитну. Змај је прекасно уочио опасност и није се измакао, па га нож убоде поред десног ока. Изгубивши равнотежу, змај промаши мету, зуби на празно шкљоцнуше, а Мићко замахну и врхом мача докачи грдосију по левом крилу. Ударац је био снажан, али Мићку мач не испаде из шаке.

Змај урликну од бола и направи спор маневар окретања. Чуло се како убрзано дахће, док су му облачићи црног дима избијали из уста.

— Напашће ватром! — дрекну Синиша. — Доле са коња!

— Хоћу да гледам! — рече Сузана, али је Синиша повуче за рукав и она се стропошта.

— Крембилу један! Разбила сам се!

Дечаци су већ затезали лукове. Оштри врхови стрела бљеснуше. Змај није видео децу у високој трави. Али, то што су сакривени од његовог погледа, не значи да су безбедни. Кад бљуне ватру, погодиће и коње и траву и све у трави у широком појасу.

Да би ефикасно из ваздуха извршио спаљивање терена, змај је морао споро летети на малој висини, иначе је постојала могућност да се пламен распрши.

Спустивши се довољно ниско и проценивши да је прави тренутак, змај разјапи чељусти да ригне пламен. Дечаци одапеше стреле. Оне се забише у унутрашњост змајевих уста, директно у јарко-црвено непце. Змај неконтролисано замлатара крилима,

изгуби равнотежу и стропошта се, остављајући иза себе траг од густог црног дима. Из неба се зачуше фанfare и звоњава великих звона. Неколико разнобојних звезди ватромета се расцвета на небу.

— Ура, ура, ура — цичала је Сузана одушевљено.

Синиша и Мићко ударише длан о длан.

— Ах, стари Кевлар је опет извукао дебљи крај — рече Ана. —

Прави сте витезови.

— Искључи — рече Синиша.

Свет се расплину у плавој светлости.

Синиша скиде кацигу, свуче рукавице и ножне наглавке. Опрему одложи на полицу поред компјутера и седе за радни сто. На монитору је видео унутрашњост Мићкове собе и овог како слаже опрему за играње.

— Тридесет поена — рече Мићко, седајући испред свог монитора. — Ако овако наставимо, за две недеље ћемо доспети на следећи ниво тежине.

— Надам се. Али да знаш, никад их више нећемо водити са собом, само сметају — Синиша одмахну. — Ено им глупих игрица са Барбикама, па нек се тамо играју.